

НЕ ДАВАМЕ Я!

Не даваме я, не, земята мила,
земята на светитѣ ни отци!
Не даваме праха на Самуила,
ни славата на двамата светци!

Тя наша е! Тя съ нази е носила
отъ край време и търнови вѣнци,
да, нашѣ е Солунѣ, Шарѣ, Пиринѣ и Рила,
и пѣснитѣ на нашитѣ пѣвци.

Не даваме я, тѣй като не бихме дали
завета на бащитѣ си заспали,
зеницата на нашитѣ очи!

Не даваме, дорѣ Богѣ стои отгоре,
дори въ онѣзѣ гори, поля, простори,
светото слово бѣлгарско ечи!

Иванѣ Вазовѣ

ВЪ БѢЛГАРСКАТА СВЕТИНЯ ОХРИДЪ

Да го бѣхѣ сънувалѣ, щѣше да бжде по-вѣрно отъ
това, което видѣхѣ и преживѣхѣ.

Охридѣ, който още отъ дете за менѣ бѣ нѣщо
недостижимо, свето, градѣтъ на царѣ Самуила, гробѣтъ на
св. Климентѣ Охридски и на много още други велики
бѣлгарски светци, е действително нашѣ — бѣлгарски. Да,
— Охридѣ е нашѣ и ще пребжде като бѣлгарска светиня.

Пристигаме въ Охридѣ около обѣдѣ. Следѣ бѣлгар-